

Nr 401.

Av herr **Hansson** i Skediga **m. fl.**, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition, nr 51, angående anslag till lindring i mindre bemedlades kostnader för djursjukvård.

Kungl. Maj:t har i proposition nr 51 till årets riksdag föreslagit ändringar i gällande bestämmelser om lindring i mindre bemedlades kostnader för djursjukvård. De för statsbidrag kvalificerade beloppen ha genomgående höjts, det beskattningsbara beloppet till 600 kr., det taxerade beloppet till 2 200 kr. och den skattepliktiga förmögenheten till 20 000 kr. Vidare har Kungl. Maj:t föreslagit, att den del av totalkostnaden, som djurägaren själv bör vidkännas, skall bestämmas till 10 kronor. Emellertid synas gränserna för såväl de beskattningsbara och taxerade beloppen som den skattepliktiga förmögenheten vara väl låga, vilket framgår däraf att medicinalstyrelsen för de båda förstnämnda förordat högre belopp. Motionärerna vilja i enlighet med medicinalstyrelsens förslag föreslå, att högsta gränserna sättas för det beskattningsbara beloppet till 800 kr. och för det taxerade beloppet till 3 600 kr. Vad beträffar den skattepliktiga förmögenheten, bör densamma höjas till 30 000 kr. med hänsyn till den försämring av penningvärdet, som ägt rum under kriget, och den prisstegring, som förekommit på alla slag av inventarier och på fast egendom. Som en följd härav har en betydande höjning av taxeringsvärdena företagits vid den senaste fastighetstaxeringen.

I fråga om djursjukvården kan sägas, att den mer och mer kommit att inrikas på förebyggande åtgärder. Det betyder att veterinär anlitas betydligt oftare än vad som tidigare varit vanligt. Denna utveckling, som bör uppmuntras av statsmakterna, sammanhänger med den allmänna rationaliseringen inom jordbruket mot bättre och högre avkastande djur. Besättningarna utgöra ett så betydande kapital, att stora ekonomiska värden riskeras, om ej regelbundna undersökningar av hälsotillståndet göras. Därtill kommer att djuren ofta äro försäkrade, varvid som villkor för försäkringens utfående gäller, att veterinär anlitas i tid. Även detta förhållande har bidragit till att sakkunnig hjälp för djurens vård oftare sökes nu än förr.

Distriktsveterinärens stationsort är som regel förlagd till någon större tätort, stad eller annat samhälle, inom distriktet. Däröfver är ingenting att säga, utan måste betraktas som ganska naturligt, eftersom distriktsveterinärernas verksamhetsområden många gånger äro vidsträckta. Men däraf följer att de

djurägare, som bo längre bort från distriktsveterinärens stationeringsort, få vidkännas höga resekostnader, som bliva betungande i de enskilda fallen. Sedan länge pågår en utveckling, som syftar till att på olika sätt utjämna avståndskostnaderna till förmån för de avlägset boende. I fråga om sjukvården i allmänhet ha flera landsting infört bidrag, varigenom ingen behöver betala mer än ett visst belopp vid sjukbesök, oavsett avstånd från hemort och sjukhusort. Föregående års riksdag beslutade inrätta statliga stipendier, avsedda att eliminera avståndskostnaderna för ungdom från landsbygden, som bedriver fortsatta högre studier. Även jordbrukarnas egna ekonomiska föreningar ha sökt att genom olika åtgärder minska eller helt borttaga de kostnader, som förorsakas av de större avstånden. Sålunda röna mejeriernas avräkningspriser på mjölken mycket liten inverkan av de olika gårdarnas läge i förhållande till leveransplatsen.

Den frågan uppstår, huruvida icke innehavare av långt ifrån veterinärstationen liggande jordbruk böra erhålla statsbidrag, även om dessa djurägare icke komma under de föreslagna gränserna för det beskattningsbara och taxerade beloppet, liksom den skattepliktiga förmögenheten. Styrelsen för Svenska distriktsveterinärföreningen har sålunda uttalat, att någon lättnad borde beredas även djurägare, som icke kunde anses mindre bemedlade men bodde på mer än 50 km avstånd från veterinärens stationeringsort. Motionärerna anse för sin del, att så snart kostnaderna för ett veterinärbesök överstiga 20 kr., skall statsbidrag utgå till i vanliga fall icke bidragsberättigade djurägare med tre fjärdedelar av den överskjutande delen av kostnaderna. Därigenom skulle en avsevärd utjämning av avståndskostnaderna komma till stånd för de avsides boende.

Vad angår frågan om de djurslag, till vilkas sjukvård statsbidrag skall utgå, har Kungl. Maj:t föreslagit, att bl. a. fjäderfä undantages. Med hänsyn till den stora ekonomiska betydelse, som fjäderfäskötseln har för stora grupper av småbrukare och lägenhetsägare, bör statsbidrag lämnas också till sjukvård för fjäderfän. Det kan icke vara rätt att ställa dessa stora grupper utanför den hjälp, som staten ger de ekonomiskt sämre ställda bland landets djurägare.

Med anledning av det anförda vilja vi hemställa,

att riksdagen vid behandlingen av Kungl. Maj:ts proposition nr 51 måtte besluta,

dels att de för statsbidrag kvalificerande beloppen fastställas, det beskattningsbara beloppet till 800 kronor, det taxerade beloppet till 3 600 kronor och den skattepliktiga förmögenheten till 30 000 kronor,

dels att statsbidrag måtte utgå med tre fjärdedelar av den del av kostnaderna för veterinärbesök, som överstiger 20 kronor,

i sådana fall där djurägare icke är berättigad till bidrag enligt föregående moment, och

dels att fjäderfä skall inräknas bland de djurslag, till vilka statsbidrag utgår.

Stockholm den 20 februari 1946.

K. E. Hansson,
Skediga.

David Boman
i Stafsund.

Harald Andersson
i Dunker.

Edvin Jacobsson
i Igelsbo.

Gustaf Svensson
i Vä.

J. W. Pettersson
i Norregård.
